

2012, december 29. - Változnak az idők. **Mindannyian tudjuk, tisztában vagyunk vele, igyekszünk haladni a rohanó világgal.** Ám

vannak dolgok, amik nem változnak.

Tudjuk, vannak fiúk, lányok, akikből később hasznos felnőtt férfiak, nők válnak (jó esetben), akik idővel apává, anyává válnak. Ez a normális, gondolhatnánk. Mi. Van azonban az Európai Parlamentnek egy nőjogi és gender-egyenlőségi bizottsága. Na ők nem így gondolják.

Hosszas pihenés után ugyanis kiötlötték, hogy ki kell tiltani az iskolai oktatásból azokat a könyveket, amelyek a hagyományos nemi, szülői szerepekben ábrázolják a nőket és a férfiakat. Az ilyen könyvek ugyanis szerintük a „nemi sztereotípiákat” erősítik, és ezzel a nők jövőbeni karrierlehetőségét is csökkentik.

Még mielőtt felnevetnénk az egészen, szólok: komolyan gondolták. Na most jön a néma, döbönt csend. Mert kérdezem én, mi kivetnivaló van abban, ha anyák sétáltatják apró gyerekeiket? Mi ez a karrier-hóbort, miért nem jó nekünk a szép, hagyományos családmódel? De nézzük mégis ezt a karrier-álmot. A nők megvalósítják önmagukat – mondják, miközben szigorú, férfias megjelenéssel próbálnak nők maradni. Építik a jövőjüket, duzzad a fizetés, némi pénzecske jó esetben megmarad a bankszámlán. Még lakás kell. Aztán autó. Aztán újabb spórolt pénz, egy gyerek ugye sokba kerül. Aztán közel az ötvenhez észbekapnak, hogy hoppá, valami elmúlt, a gyerek elmaradt. És keservesen kínlódva, mesterséges úton próbálják visszahozni az elmúlt időt. Tehát a modernség, önmegvalósítás vége mégis a hagyományos módel. Az anyaság. Sokszor már apa nélkül, versenyben az idővel. Talán ezt kellene erősíteni a fiatalokban? Kötve hiszem.

Én azt gondolom, mernünk kell anyának lenni. Idejében. Klasszikus, megszokott, hétköznapi anyának, feleségnek. Aki finom ebédet főz a családnak, aki bizony sokszor négykézláb súrolja a padlót, és aki olykor fáradtan megy a munkába. Mert lehet, hogy nem épp túsarkas megoldás, lehet, hogy nem lesz felsővezető a divatos multicégnél, és lehet, hogy csak használt babakocsit tud vásárolni. De lesz kinek továbbadni a tapasztalatot. Végignézhetjük a csodálatos átalakulást. Lesz kinek a mosolyánál melegedni. És este, amikor az egész család elalszik, leülhetünk a sarokba egy könyvvel. És megértjük a klasszikus családrege hangulatát. Tudni, érezni fogjuk a sorok mögött megbúvó szövetséget.

Mert lehet, hogy régimódi, de mi így szeretjük. Hagyományosan, klasszikusan.

Nagy Kata